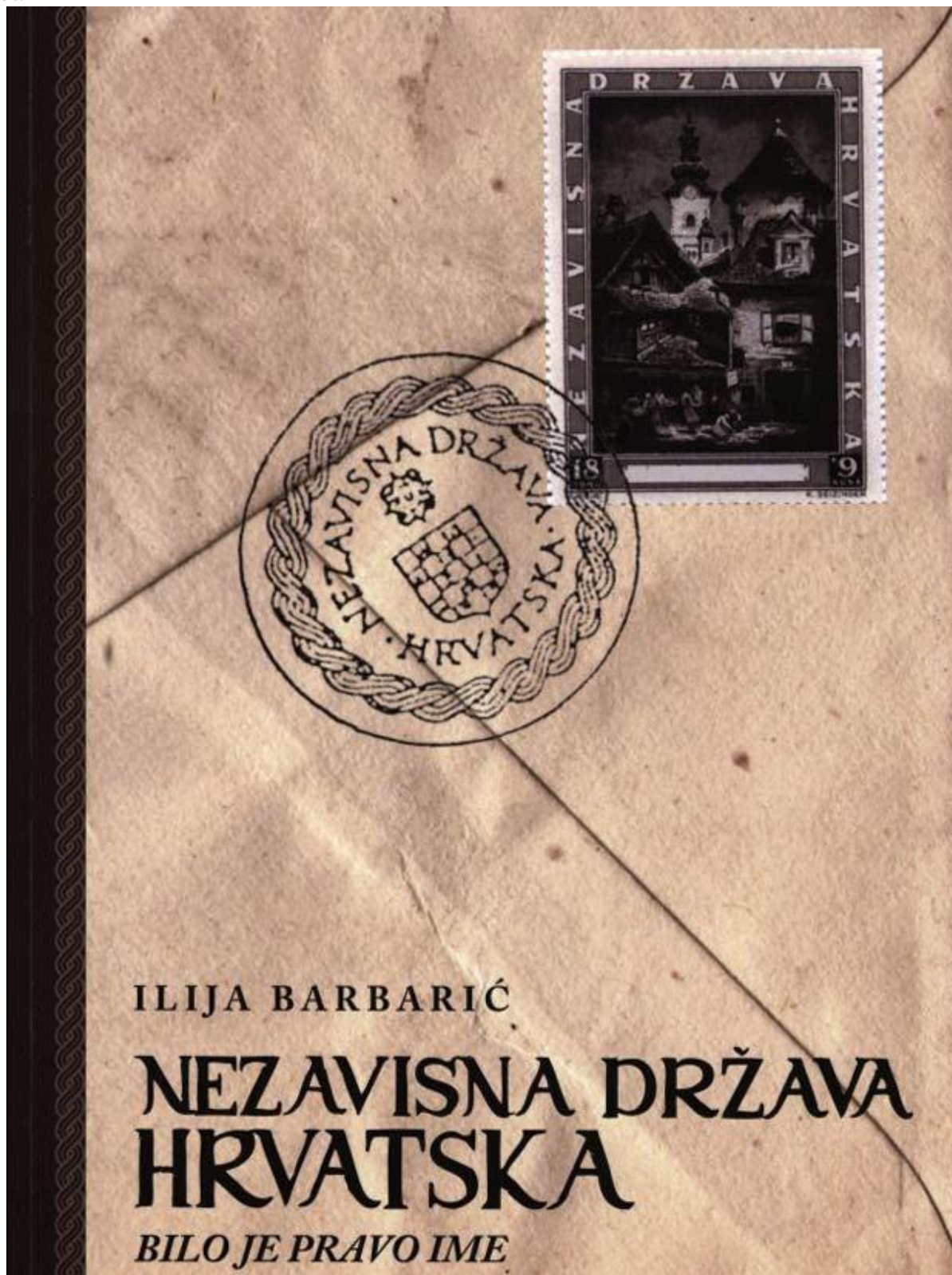

Bilo je pravo ime: Nezavisna Država Hrvatska

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/138-arhiva-stari-hrsvijet-net-2/15633-bilo-je-pravo-ime-nezavisna-drava-hrvatska>

NDH je bilo pravo ime koje je hrvatski narod 1941. pozdravio, za to se ime borio. To nam je posvjedo i o i hrvatski kardinal, sada blaženi A. Stepinac na jugoslavenskom-komunisti kom su enju 1946. godine u Zagrebu

Pro itavši knjigu ratnih uspomena i doživljaja hrvatskog

[Brazilijanca Ilije Barbari a: NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA /BILO JE PRAVO IME/](#)

- ne mogu ostati nepomi an. Ipak, trebalo mi je snage i vremena, da se odlu im na pisanje kriti kog osvrtu, s obzirom na obim informacija. Naime, nije samo rije o Nezavisnoj državi Hrvatskoj (u nastavku: NDH), nego i o autoru, jer njihov se život (države i ovjeka) me usobno popunjava, ini jednu cijelu istinu: borba za opstojnost države hrvatskog naroda i nadljudske izdržljivosti hrvatskog bojovnika, ustaša i domobrana u borbama, u žrtvama, u patnjama i u stradanjima brane i ponovnu uspostavu NDH. Ova se knjiga razlikuje u mnogo emu od ostalih, u kojima je rije o uspostavi, opstojnosti i slomu NDH (Hrvoje Markovi a, Marka Sinov i a, Darka Sagraka i drugih), jer autor ovog spisa nije pisac po zanimanju, niti je visoko obrazovani intelektualac, nije pla en od odre enih ljudi, udruga ili me unarodnih institucija; dapa e, nije pisac koji traži izvore i iz njih prepisuje dokaze, nego izvorno piše o onome što je proživio, o onome što je vidio i onome što je uo od ljudi kojima je vjerovao.

Barbari eva knjiga nije samo: uzmi pa pro itaj! Nego: pomno pro itaj, dobro nau i, onda upozori one koji pišu i govore neistine o NDH, njezinim ustašama i domobranima; upozori tako er one koji nije u zlo in, ili umanjuju istinu o neprijateljima hrvatskog naroda: etnicima, partizanima i (ne)saveznicima, jer nema boljeg dokaza nego što je dokaz injenica.

Neki ljudi u Hrvatskoj misle, da teme iz II. svjetskog rata treba izbjegavati kad se sada ve krivotvori istina o Domovinskom ratu, gdje su zbivanja jednostavnija, nedavnija i ljudima puno poznata. Procjenjuju da je trenutno istina o Domovinskom ratu toliko politi ki slaba a mit o ustašama toliko jak da problem treba rješavati jedan po jedan.

Me utim, neprijatelji i krivotvori u Hrvatskoj i u svijetu, ne sustaju u iznašanju neistine o zlo inima iz NDH, pa te "dokaze" povezuju sa "dokazima" iz "zlo ina kih pothvata" u Domovinskom ratu kako bi na taj na in uokvirili sliku o Hrvatima kao "genocidnom narodu". Stoga su i dana aktualna povijesna zbivanja iz II. svjetskog rata, jer se s njima ujedno dokazuju krivotvorenja i iz Domovinskog rata.

"Ne bi bilo razborito ni uzimati narcisoidne iliti obranaške utrke na klevete o našem nacionalnom bi u kroz povijest kao mjerilo na temelju kojeg se treba pisati povijest za školsku djecu i mladež uop e. Koliko god su nedostojni civiliziranom društvu kleveti, ništa manje nije štetno ni samohvaljenje. To su u biti, dva oblika laganja oko kojih je kleveta opasnija jer nerijetko pre e u represiju pa i ubojstvo." (M. Vidovi)

Predgovor knjizi napisao je poznati urednik-autor *Hrvatskog Holokausta*, Prof. J.Ivan Prcela, iz Clevelanda, SAD, koji u svom prikazu govori o ovjeku – svjedoku i mladi u, koji je sa 17 godina otišao u ustaške dobrovoljce: "U kolovozu 1941. godine Barbari je položio ustašku prisegu pa kao pripadnik Ustaške nadzorne službe u Jasenovcu, kao prekaljeni branitelj Vje ne Hrvatske i kao ljubitelj povijesne istine svojim istan anim zapažanjima piše vrlo vrijedne stranice o Jasenova kom razdoblju hrvatske povijesti." (str. 5.)

Prof. Prcela je tako er napisao i prikaz knjige: "Najnovija knjiga o NDH", gdje me u ostalim kaže: "Od našeg poštenja ine Ilije i ja i drugi pisci povijesnih knjiga možemo mnogo nau iti, osobito da su povijest i istinoljubivost ista stvar i da je u jednostavnosti ljepota i sadržaja i jezika." (*Zajedni ar*, 15. 09. 2010., str. 11.)

Evan elje po Iliji

Ilija je marljivo pisao dnevnik zbivanja im je položio ustašku prisegu u Jasenovcu (1941.), iji zapisi govore o teškoj borbi Hrvata za slobodu, o uspostavi NDH, o njezinoj organizaciji i nutarnjoj upravi, o nadljudskoj borbi hrvatske vojske za o uvanje hrvatske države, o udruženim neprijateljima, da sruše NDH, o njezinu Poglavniku Dr. Anti Paveli u, koji je pod svaku cijenu želio spasi hrvatsku državu i hrvatski narod.

Zatim autor prikazuje kapitulaciju Italije, suradnju talijanskih fašista sa etnicima i partizanima, nagli slom Njema ke, koji je povukao za sobom i slom NDH. Ali, hrabra hrvatska vojska nije bila poražena od udruženih neprijatelja, nego se odlu no borila do posljednjeg asa, do svršetka II. Svjetskog rata, kad je trebalo povu i se u Austriju k pobjednicima u ratu, zapadnim saveznicima, da se predaju (po ženevskoj konvenciji 1864.) kao pripadnici oružanih snaga , a ne kao ratni zarobljenici.

Autor tako detaljno opisuje predaju hrvatske vojske Englezima, koji su je odmah izručili srbokomunistima i Titu, da je pokolju što prije. Grozote, koje su počinili Srbi nad Hrvatima, neopisive su! Takvog divljaštva i okrutništva jedva da je ikada jedan narod počinio nad svojim protivnicima. U ovom prikazu mi ćemo se uglavnom osvrnuti na dvije tragedije iz toga razdoblja, jer svi povjesničari (pravi, režimski i zlobnici) u svojim istraživanjima o NDH počinju s jasenovačkim žrtvama i završavaju s bleiburškom tragedijom. Ovo je, naime, jedan od rijetkih prilika da se upravo na najtragičnije posljedice, nakon sloma NDH, suočimo najpoštenije i znalački s istinom, jer malo je ljudi koji su prošli mnoge nevolje, vidjeli dubine pakla i najvažnije zabilježili, kao što je Ilija Barbari: od 10. travnja 1941. do 15. svibnja 1945.

Prvi zdruk ustaške obrane

Barbari piše kako je Ministarstvo HOS-a NDH, u kolovozu 1941, donijelo odluku da se osnuje jedan Zdrug, više kao redarstvene snage. "Određeno je da bi ovom novoosnovanom Zdruhu bilo sjedište u jednom malom mjestu Slavonije koje se zvalo Jasenovac. Na koncu rata, 1945. god., ovaj Prvi obrambeni Zdrug ustaške obrane, sa svim svojim posadama, u Slavoniji, Bosni i Hercegovini, čak i Dalmaciji, brojio je 8000 svojih pripadnika. Za zapovjednika novog Zdruga bio je imenovan ustaški asnik PTB-a, Vjekoslav Maks Luburić," (str. 15.)

Barbari je tako detaljno opisao kako su se dogovorili vojskovođa Slavko Kvaternik i zapovjednikom Maks Luburić da naprave jedan žuran nalet kroz Kozaru, u svibnju 1942. god., od Banja Luke prema Bosanskom Novom i Prijedoru koji su zaposjeli Titovi partizani. U ofenzivi na Kozari našli su se zajedno zapovjednici Joco Sudar, Jure Franceti i Maks Luburić sa svojim postrojbama. "Plan je izveden točno za 15 sati. Tako smo partizane u Drakseni u u samu zoru uhvatili na spavanju... Bile su to teške borbe. Ali nakon jednog do dva sata borbeni partizani su se dali u bijeg prema unutrašnjosti Kozare." (str. 28. – 32.) . Valjda je tako bilo u Bugojnu, na Kupresu, Romaniji i drugim bojištima, koje su "ofenzive" partizani velebno opisali i opjevali. Djeca u hrvatskim školama tako i danas uče!

U ovom poglavlju još bih spomenuo jedan detalje - pokolj 14 ustaša na Psunju, nedaleko od Planinskog doma, gdje je bila ustaška posada od 50 vojnika. Smjene ove posade redovito su vršene svaka dva tjedna, te je konačno zapalio i Iliju da ide na planinu Psunj. Na putu teško prohodnom i dugom, stali su za dušak da se malo odmore, na čelu kolone bila je prethodnica s 14 vojnika koje su partizani pobili iz zasjede. "Na jednom mjestu su stali da se odmore, tu su partizani napravili zasjedu s dviju strane. Borba je bila kratka. Oni koji su preživjeli vratili su se u Pakrac i s kamionima prevezeni u Lipik... krenule su naše dvije satnije iz Lipika na mjesto tragedije. Kad su stigli na "ono mjesto" u šumi, našli su zapregnuta kola s volovima, a jedno dvjesto metara naprijed našli su pobijene ustaše, svih 14, u razmaku od nekih 100 metara. Svi su bili mrtvi, mučki ubijeni.... s kola nisu ništa odnijeli, valjda su bili u žurbi, falilo je samo oružje od naših 13 vojnika, s četvorici su skinuli odore, s petorice su skinuli samo cipele i opasane. Ali partizani su imali vremena da na našim vojnicima prave svoje zločine, vade im i nekima oči, srce, izrezuju im na čelu U" (str. 22.-25.)

Napomena: Uz ovaj gnjusni opis priložene su i četiri fotografije izmrcvarenih ustaša (ljudi bez nosa, oči, srca, spolnih organa i bez drugih dijelova tijela); s imenima i mjestima njihovog rođenja.) Kada su lijesa ubijenih ustaša donesena u Lipik, u jednome tjednu prijavilo se u tom mjestu oko 140 mladića da se obuku u ustaške postrojbe.

Razoružanje Talijana i pregovori sa partizanima

"Dne 8. rujna 1943. god. objavljena je kapitulacija Kraljevine Italije pred saveznicima. U taj čas nalazi se na hrvatskom području 9 talijanskih divizija vojske, 2 obalne brigade, i 1 alpska pukovnija s oko 100.000 vojnika. Drugi dan, tj. 9 rujna 1943. god. Zapovjednik 2. talijanske armije general Mario Robotti priopćio je predstavniku hrvatske vlade u obalnom pojasu g. Davidu Sinčiću da se kraljevina Italija nalazi u ratu s NDH, te da je izdao nalog svojim zbornim zapovjednicima da predaju oružje partizanima ili da im se priključe u borbi protiv NDH. Ujedno je istoga sa dao zatvoriti hrvatskog predstavnika." (str. 41.)

Dakle, i nakon Proglasa poglavnik NDH dr. Ante Pavelića (10. rujna 1943.) da su poništeni Rimski ugovori sa Italijom; da je Njemačka priznala NDH granice u kojima su uključene sve odcijepljene hrvatske zemlje na Jadranu od Istre do Boke Kotorske, talijanski vojnici bili su naoružani. Talijani se, dakle, nisu htjeli predati NDH nego su, štoviše, ubili asnika Mikulića koji je išao na pregovore k njima.

”Prošlo je oznaeno vrijeme, a kako se Mikuli nije vratio, naši su zapovjednici izdali zapovijed za napad. Iz 15 teških baca izvršimo napad. Za naše iznenaenje, Talijani uopće ne odgovaraju, već su za 5 minuta izvjesili bijele krpe, što je značilo da se žele predati bez borbe.” (str. 42.)

Ministar dr. Andrija Artuković iz Zagreba u ime HOS-a šalje bojnika Matu Primorca da uspostavi vezu sa partizanima, jer nisu više imali razloga da se zbog fašističkih okupatora Talijana bore i protiv NDH. Ugovoren je sastanak u jednom selu blizu Strilja. Sastanak je održan bez ikakvog incidenta i trajao je 8 sati.

”Partizani su na sastanku više slušali nego govorili. S naše strane prvi je uzeo riječ boжник Primorac, koji im je rekao da mi znamo da su i oni Hrvati kao i mi, ali su morali bježati u šumu zbog talijanske okupacije i fašističkih progona, da sačuuvaju svoje živote. Sada je Italija kapitulirala i oni nemaju više razloga da budu odmetnici, da se bore protiv NDH koja će biti država svih Hrvata. Traži od njih kao Hrvata Dalmacije da se priključe HOS da se zajednički bore protiv komunizma i Jugoslavije. Trebaju sa svojih odora skinuti komunističke oznake (crvenu zvijezdu) i gore staviti hrvatski državni grb. Kad jednom završi rat, hrvatski će narod zakazati slobodne izbore na cijelom hrvatskom teritoriju i koga hrvatski narod izabere da nas vodi, svi ga trebamo poštivati i svoju državu braniti. Ako sutra priđemo k nama, imat će ista prava kao i svi mi Hrvati, a i židovi u vojsci će im biti priznati, to im jamči hrvatski ustav i hrvatska vlada u Zagrebu.” (str. 44.)

Partizani su jamačno obećali, da će prenijeti svojim nadležnima sve prijedloge hrvatske vlade iz Zagreba, pa će se vratiti s odgovorima. Partizani se nisu nikad više ni javili, nego su za uzvrat napali hrvatske položaje u Vrgorcu i Stilju. Budući je ustaška bojna, na tim položajima, bila dobro naoružana s oružjem kojeg su oduzeli od Talijana, nije dugo trebalo da partizane otjeraju u planinu Biokovo.

Jasenovac značajniji je od Auswitscha!

Ilija Barbarić je bio osoba povjerenja generala Maksa Luburića, zapovjednika Prvog obrambenog Zdruga i sabirnog radnog logora Jasenovac, prema tome njegovi su iskazi svjedočanstvo o evidenciji i učesnicima, što bi povjesničari moralo uzeti u obzir u svojim znanstvenim istraživanjima o Jasenovcu.

Doduše, ustaški Jasenovac već su ”znanstveno istražili i povijesno dokumentirali”: partizanski ”stručnjaci”, mahom dokazani zločinci; hrvatski ”znanstvenici”, također dokazani partizanski zločinci i velikosrpski podanici; srpska crkva u Hrvatskoj, etnici u Hrvatskoj i BiH, posebice antihrvatski, prosrpski, partizanski, jugoslavenski Židovi u Hrvatskoj i svijetu.

U čemu je Jasenovac značajniji po zločinima od Auswitscha? Do sada su u svijetu napravljena mnoga znanstvena istraživanja o genocidu (Research of genocide). Naime, o Jasenovcu je napisano – 700 studija, dok o Auswitschu samo – 490 studija. Po logici matematike obračunano je više 210 znanstvenih studija o Jasenovcu nego o Auswitschu, onda bi po istoj logici (procentualno) trebao biti i veći broj žrtava u Jasenovcu!

Srbi i Židovi u bivšoj Jugoslaviji i današnjim republikama u ”regiji” ne prestaju s iznašanjem neistina o Jasenovcu; o broju ubijenih njihovih sunarodnjaka – cca. ”700.000 do 900.000”, bez obzira što brojke žrtava u drugim znanstvenim (nepriistranim) istraživanjima govore sasvim drugačije:

Dr. Franjo Tuđman, jugoslavenski general, rekao je na Okružnom sudu u Zagrebu, od 17. do 20. veljače, 1981. godine. ”Druga moja tužba lažna tvrdnja u tom inkriminiranom tekstu da je po statističkim podacima u svim logorima i zatvorima u NDH za vrijeme Drugog svjetskog rata poginulo oko 60.000 ljudi, i to: Srba, Hrvata, Židova, Roma i drugih, što je, rekao sam ogroman broj i užasan zločin.” (str. 98.)

Da bi ukazao na apsurdnost tvrdnje da je samo u jasenovskom logoru ubijeno 700 do 800 tisuća ljudi, Tuđman je odgovornima predočio ”da bi to značilo da je svakog dana ubijeno i poklano oko 500 ljudi, dotično 600 ako se ne računaju blagdanici, ili 20 do 25 ljudi svakog sata.” (str. 99.)

Adil Zulfikapašić, također partizanski oficir, u knjizi ”Jasenovac”, u kojoj je objavio tajne papire, Titove dokumente o tom logoru, rekao je: ”U Jasenovcu nikad nije bilo više od približno 40.000.” On je još dodao da su u jasenovske žrtve ubrojani i muslimani, koje su etnici i partizani ubili diljem Bosne i Hercegovine. (HUP priprema knjigu o Jasenovcu.)

Bošnjaci u Americi osnovali su židovsko-bošnjački institut, u čijim se tekstovima također iznose astronomske brojke, poput Srba, o ubijenim ”Bošnjacima” i Židovima u Jasenovcu! U ono doba nigdje na svijetu nije bilo ”Bošnjaka” - ni za lijeka, nego su u BiH živjeli hrvatski muslimani, neopredijeljeni muslimani, jugoslavenski muslimani i muslimani Srbi. Ne moraju Muslimani kopirati sve od Srba, kad je riječ o Hrvatima. **Srebrenica bi trebala biti opomena novoimenovanim Bošnjacima!**

Na Institut for Reseach of genocid Canada, July 27, 2010. istražitelji su rekli, kako Srbi pretjeruju s brojkama od 700.000 žrtava. "Ustanovili smo da se radi o broju oko 45 – 50.000 ubijenih Srba u Jasenovcu.". Dakako, Broj od "700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu", je 70% ve i od broja kojeg je Jugoslavija dala Njema koj 1963. godine na ogled.

"U izvornom smislu pojma 'discrepanio' spada uglavnom sve ono što je o Hrvatskoj šireno u svijetu otkako je relativizirana hrvatska državna nezavisnost. Po neistinama koje su dominatori ili neprijatelji hrvatske nacije širili o nama mogu e je to no procijeniti stupnjem porobljenosti. No, oni koji se boje istine i podmuklo ušu uju svjedoke istine i poznavatelje stvarnosti time ujedno dokazuju i svoje ne ovješstvo. A represija nad svjedocima istine, u evan eoskom smislu, je jedan od oblika sotonizma. Sotona je, prema Isusovim rije ima – lažov i ubojica." (M. Vidovi , *H. Fokus*)

Ilija Barbari je bio posljednji ovjek-svjedok o Jasenovcu. "Stjecajem okolnosti u mojim su rukama bile registarske knjige logora Jasenovca, u Zagrebu 1. svibnja 1945. godine. U tim je knjigama bilo upisano sve osoblje koje je prošlo kroz logor od njegovog osnutka do 21. travnja 1945. god. kad je raspušten. **Te knjige nitko više ne e pro itati (na žalost!, podcrtao rt) jer smo ih spalili prije nego smo napustili Zagreb, 7. svibnja 1945. godine. Prema knjigama registracije kroz Jasenovac je prošlo ukupno 18.600 zatvorenika.**" (str. 100.)

Autor je tako er istaknuo, da su u tim knjigama bila imena zarobljenih partizana i etnika, koje su Nijemci trpali u vagone i gonili u Njema ku na prisilni rad. U tim knjigama bila su imena i osoblja koji su obavljali poslovne dužnosti u logoru.

Naime, mnogi od anti-hrvatskih istraživa a nisu uzeli u obzir ni dokaze od ljudi iz njihovih znanstvenih i prvobora kih krugova, nego su brojili i prebrojavali žrtve prema svojim potrebama i prema svrsi kojoj su trebali poslužiti; kad je i u kojoj mjeri trebalo Hrvatsku oblatiti ili Hrvate prikazati genocidnim narodom. Ve inom je ta "znanstvena" prostitucija obra ivana u Hrvatskoj, o hrvatskom trošku, na štetu hrvatskog naroda, i s odobravanjem visokih državnih dužnosnika, predsjednika i premijera komunisti ko-socijalisti ke i, na žalost, i današnje (ne)demokratske Republike Hrvatske!

Bleiburg – Golgota Hrvata

"Rat koji je vodila Hrvatska država za opstanak svoje države bio je pri završetku. Ruska 6. armija, koja je brzo napredovala preko Ma arske, stigla je i na granicu Hrvatske. S njima su navaljivali komunisti s cijelog Balkana, organizirani od strane šumskog maršala Tita. Uz jugoslavenske komuniste napadale su nas bugarske, albanske, ma arske i rumunjske brigade.

[Michael Palaich, autor filma "Bleiburška tragedija": Velika Britanija je suu esnik u komunisti kim zlo inima nad hrvatskim narodom \(Video\)](#)

[Izvjesh e tajne službe britanske VIII. armije iz svibnja 1945. - Hrvate smo partizanima izru ivali prijevarom! \(VIDEO\)](#)

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni-identitet/11833-ekskluzivni-interview-michael-palaich-autor-filma-qbleiburka-tragedijaq-velika-britanija-je-suuesnik-u-komunistikim-zloinima-nad-hrvatskim-narodom-video>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni-identitet/13341-ekskluzivno-izvjee-tajne-slube-britanske-viii-armije-iz-svibnja-1945-hrvate-smo-partizanima-izruivali-prijevarom-video>

"Na Bleiburškom polju do ekani smo od VIII. Engleske armije. Prema sporazumu sa zapovjednikom engleske armije, gen. Mudrayom, hrvatska vojska je odložila oružje. Bilo je obe ano da e vojnike smjestiti u savezni ko zarobljeništvo. Me utim, protivno ratnom pravu, a u smislu nedosljedne engleske politike, oko 300.000 hrvatskih vojnika i civila izru eno je Titu na milost i nemilost.

"Nitko ne može opisati divlja ki postupak Titovih komunista prema hrvatskim vojnicima i civilima te plja ke koju su provodili komesari, oficiri i vojnici 'narodnooslobodila ke' Titove armije." (str. 46. – 47.) Poznato je da su tu ljudsku masu Hrvata razlu ili, kao živin ad: muževe od žena, o eve od sinova, bra u i prijatelje, onda su potom izlu ili one koji su stupili u Hrvatsku vojsku 1941. godine. Potom su odvojili ustaše, domobrane, mornare, zrakoplovce, legionare itd., svi su bili svrstani u posebne kolone i otpremano u unutrašnjost zemlje. Barbari nastavlja:

"I mene je zatekla ista sudbina tako da sam na svoje o i mogao vidjeti sva udesa i divlja ke postupke komunista prema hrvatskim vojnicima koji su bili izru eni. Ja sam se javio kao domobran, moja je kolona bila odre ena da ide u Celje. Duga kolona, oko 12 000 vojnika koji su se prijavili kao ustaše, oružnici ili

asnici, otjerana je prema Mariboru. Kasnije smo saznali da su oni ubijani putem, naročito u blizini Maribora, gdje su zatrpani u rovove koji su pred rat bili iskopani od jugoslavenske vojske. Prije ubijanja partizani su ih skinuli do gola i veoma se mali broj iz te grupe spasio sa samog stratišta gdje su noćni kamionima.

I moja kolona, koja je brojila oko 7 000 ljudi, oko 1 700 je pobijeno od Dravograda do Celja, ili su ljudi umirali od gladi i umora tako da su cijelim putem iza kolone ostajali leševi koje su partizani svlačili ili ostavljali gole na putu.” (str. 47 - 49)

Barbari je u Celju odvojen u novu grupu od 180 ljudi, a prije polaska kolone za Zagreb, ponovo su odvojili njih 60, na putu su prikupljeni velikoj skupini, više od 6 000 ljudi s kojima je preko Senova stigao u Zaprešića. Nemoguće nam je u ovome osvrtu slijediti Iliju "odiseju" - od Bleiburga, preko Celja, Samobora, Siska, Slunja, Novske, Slavenskog Broda, Tuzle, odakle je s nekoliko poznatih pobjegao iz logora i nastavio se boriti još četiri godine po bosanskim i hercegovačkim šumama. Njihova je skupina bila poznata kod partizana kao "škripari", a u narodu kao "križari".

Autor je u tome opisao svoje doživljaje o otporu u šumama, od 1945. do 1949. godine, gdje je sve bio i s kime se dužio (poimence), te kako ga je UDB-a uhvatila dva puta, kojima je pobjegao iz Novog Sada (1947.) i iz Rijeke (1948.). Ilija je konačno pobjegao u Italiju (1949.) i bio u Logoru Frascette, gdje je ostao do odlazaka u Boliviju (1950.). Godine 1956. odlazi u Brazil, gdje i danas živi sa obitelji.

Doživljaji Ilije Barbari

Piševiči doživljaji su filmski scenarij: potanki opis prizora kojem bi trebalo samo dodati dijalog za film, i na svjetskoj pozornici bio bi veoma zapažen. Upravo se ne želim osvrnuti na taj dio u knjizi, jer sve što bi bilo izostavljeno osiromašilo bi one pojedinosti u prikazu.

Stoga u u jadrnom kratkom osvrtu sumirati (zbrojiti) ono što smatram bitnim, kako bi se dobila cijela slika ove izuzetne knjige, koja vjerojatno neće doći u ruke većem broju Hrvata u domovini i dijaspori; niti će biti predstavljena na globusovu "Okruglom stolu", kao što je, recimo, bila "Hipoteka 10.

travnja": Pavelić i Hrvati 1941. - 2008. (Kuljiš Goldstein, Grčić, Hasanbegović, Huntinec, Barić), a sigurno neće ni Kojak Aco dovesti autora knjige NDH na program "Nedjeljom u 2", kako što često dovodi Pusiću, Puhovskog, Pupavca, Stanimirovića i druge koji blate NDH.

- U knjizi se, među ostalim, nalazi izvješće Crvenog križa iz Ženeve, koji su pregledali Jasenovac, Staru Gradišku i Gredjani Salaša (02. 08. 1944.) o čemu je u inženjerski zapisnik i poslan europskim državnim predstavnicima. Ocjena je bila zadovoljavajuća.

- Židovima u NDH bilo je mnogo bolje, unatoč velikom pritisku Njemačke, nego u ijednoj državi koja je bila saveznica Sile Osovina, ili okupirana jedinicama Trećeg Reicha, jer nekoliko članova hrvatske državne vlade i viših dužnosnika bilo je oženjeno Židovkama, uključujući i Poglavnika dr. Antu Pavelića. NDH je imala dvadesetosam (28) hrvatskih generala koji su bili židovske vjere (u SAD nema ih toliko ni danas!); duhovni vođa hrvatske emigracije bio je Židov Ivan Frank, sin pravaškog vođe dr. Josipa Franka, pa tu su još bili Slavko Kvaternik, Eugen – Dido Kvaternik i drugi. Najpoznatiji Izraelski general, Moša Dayan, koji je odrastao u Sarajevu, rekao je jednom prigodom da su vlasti NDH zaštitile veliki broj Židova od nacističkih progona.

(Čemu onda tolika mržnja Židova u Hrvatskoj naspram hrvatskom narodu!? Doduše, većina Židova koji danas žive u RH - nisu hrvatski Židovi, nego su balkanski, odnosno srpski Židovi, a među njima su (naj..., naj...) uočajniji sarajlije: Slavko i Ivo Goldstein i Miljenko Jergović - oni će napisati scenarij za novi (!) film o Jasenovcu!).

- Sveukupni popis Generalnog zbora HOS; imena 127 generala i njihova sudbina, koja je utvrđena za 107 generala, za njih 20 nema ni traga. Poimence je navedena njihova sudbina: koji su umrli, koji su bili ubijeni, koji su izvršili samoubojstvo – i to datumski kada i gdje.

- Popis vojnih vjerskih dušobrižnika (1941. – 1945.), koji su uz svoje duhovne obveze vršili i vojne dužnosti; njihova imena, godine rođenja, rasni karakteri, mjesta službe, te gdje su i kada ubijeni, od kakve su druge smrti umrli - navedeno ih je 150.

Ovaj popis generala Generalnog zbora HOS i popis vojnih vjerskih dušobrižnika, moglo bi se tiskati u posebnoj izdanju kao SPOMENICA ŽRTVAMA hrvatskim generalima i vjerskim vojnim dušobrižnicima.

U epilogu potrebno je kazati nekoliko riječi i o autoru. Ilija Barbarić rođen je 9. veljače 1924. godine u Donjoj Blatnici, u Hercegovini, a danas živi sa svojom obitelji, suprugom i dvoje djece, u Soa Paulo u

Brezilu. Ne samo što govori više jezika, osim hrvatskog, govori talijanski, španjolski i portugalski jezik; ima isto toliko i državljanstava: bolivijsko, brazilsko, hrvatsko i bosansko-hercegovačko državljanstvo. Zbog gore svega iznesenoga preporučujem ovu knjigu, ne samo onima koji pišu povijest, nego i onim Hrvatima koji se zanimaju za domovinu svojih roditelja i hrvatskog naroda, jer knjiga je pisana u takvom jednostavnom stilu i jeziku, da je mogu čitati i djeca kojima hrvatski jezik nije jezik njihove domovine, nego majino nasljeđe.

Knjiga ima 216 stranica i tiskana je u *Nakladi Bošković*, Tijardovićeva 22, 21000 Split, Republika Hrvatska. E-mail: boskovic@stt-com.hr

2020-04-01

Otporaš:

NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA – BILO JE PRAVO IME,

naslov je knjige koju je napisao Ilija Barbarić

23. listopada 2018.

Prenosimo ...

NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA – BILO JE PRAVO IME,

naslov je knjige koju je napisao Ilija Barbarić

NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA

NDH je bilo pravo ime koje je hrvatski narod 1941. pozdravio, za to se ime borio. To nam je posvjedo i o hrvatski kardinal, sada blaženi A. Stepinac na jugoslavenskom-komunisti kom su enju 1946. godine u Zagrebu

Piše: **Rudi Tomi**

Pro itavši knjigu ratnih uspomena i doživljaja hrvatskog Brazilijanca Ilije Barbari a: **NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA /BILO JE PRAVO IME/** – ne mogu ostati nepomi an. Ipak, trebalo mi je snage i vremena, da se odlu im na pisanje kriti kog osvrtu, s obzirom na obim informacija. Naime, nije samo rije o Nezavisnoj državi Hrvatskoj (u nastavku: NDH), nego i o autoru, jer njihov se život (države i ovjeka) me usobno popunjava, ini jednu cijelu istinu: borba za opstojnost države hrvatskog naroda i nadljudske izdržljivosti hrvatskog bojovnika, ustaša i domobrana u borbama, u žrtvama, u patnjama i u stradanjima brane i ponovnu uspostavu NDH. Ova se knjiga razlikuje u mnogo emu od ostalih, u kojima je rije o uspostavi, opstojnosti i slomu NDH (Hrvoje Markovi a, Marka Sinov i a, Darka Sagraka i drugih), jer autor ovog spisa nije pisac po zanimanju, niti je visoko obrazovani intelektualac, nije pla en od odre enih ljudi, udruga ili me unarodnih institucija; dapa e, nije pisac koji traži izvore i iz njih prepisuje dokaze, nego izvorno piše o onome što je proživio, o onome što je vidio i onome što je uo od ljudi kojima je vjerovao.

Barbari eva knjiga nije samo: uzmi pa pro itaj! Nego: pomno pro itaj, dobro nau i, onda upozori one koji pišu i govore neistine o NDH, njezinim ustašama i domobranima; upozori tako er one koji nije u zlo in, ili umanjuju istinu o neprijateljima hrvatskog naroda: etnicima, partizanima i (ne)saveznicima, jer nema boljeg dokaza nego što je dokaz injenica. Neki ljudi u Hrvatskoj misle, da teme iz II. svjetskog rata treba izbjegavati kad se sada ve krivotvori istina o Domovinskom ratu, gdje su zbivanja jednostavnija, ne davnija i ljudima puno poznata. Procjenjuju da je trenutno istina o Domovinskom ratu toliko politi ki slaba a mit o ustašama toliko jak da problem treba rješavati jedan po jedan.

Me utim, neprijatelji i krivotvori u Hrvatskoj i u svijetu, ne sustaju u iznašanju neistine o zlo inima iz NDH, pa te "dokaze" povezuju sa "dokazima" iz "zlo ina kih pothvata" u Domovinskom ratu kako bi na taj na in uokvirili sliku o Hrvatima kao "genocidnom narodu". Stoga su i danas aktualna povijesna zbivanja iz II. svjetskog rata, jer se s njima ujedno dokazuju krivotvorenja i iz Domovinskog rata."Ne bi bilo razborito ni uzimati narcisoidne iliti obranaške utrke na klevete o našem nacionalnom bi u kroz povijest kao mjerilo na temelju kojeg se treba pisati povijest za školsku djecu i mladež uop e. Koliko god su nedostojni civiliziranom društvu kleveti, ništa manje nije štetno ni samo hvaljenje. To su u biti, dva oblika laganja oko kojih je kleveta opasnija jer nerijetko pre e u represiju pa i ubojstvo." (M. Vidovi) Predgovor knjizi napisao je poznati urednik-autor *Hrvatskog Holokausta*, Prof. J.Ivan Prcela, iz Clevelanda, SAD, koji u svom prikazu govori o ovjeku – svjedoku i mladi u, koji je sa 17 godina otišao u ustaške dobrovoljce: "U kolovozu 1941. godine Barbari je položio ustašku prisegu pa kao pripadnik Ustaške nadzorne službe u Jasenovcu, kao prekaljeni branitelj Vje ne Hrvatske i kao ljubitelj povijesne istine svojim istan anim zapažanjima piše vrlo vrijedne stranice o Jasenova kom razdoblju hrvatske povijesti." (str. 5.) Prof. Prcela je tako er napisao i prikaz knjige: "Najnovija knjiga o NDH", gdje me u ostalim kaže: "Od našeg poštenja ine Ilije i ja i drugi pisci povijesnih knjiga možemo mnogo nau iti, osobito da su povijest i istinoljubivost ista stvar i da je u jednostavnosti ljepota i sadržaja i jezika." (Zajedni ar, 15. 09. 2010., str. 11.)

Evan elje po Iliji

Ilija je marljivo pisao dnevnik zbivanja im je položio ustašku prisegu u Jasenovcu (1941.), iji zapisi govore o teškoj borbi Hrvata za slobodu, o uspostavi NDH, o njezinoj organizaciji i nutarnjoj upravi, o nadljudskoj borbi hrvatske vojske za o uvanje hrvatske države, o udruženim neprijateljima, da sruše NDH, o njezinu Poglavniku Dr. Anti Paveli u, koji je pod svaku cijenu želio spasiti hrvatsku državu i hrvatski narod. Zatim autor prikazuje kapitulaciju Italije, suradnju talijanskih fašista sa etnicima i partizanima, nagli slom Njema ke, koji je povukao za sobom i slom NDH. Ali, hrabra hrvatska vojska nije bila poražena od udruženih neprijatelja, nego se odlu no borila do posljednjeg asa, do svršetka II. Svjetskog rata, kad je trebalo povu i se u Austriju k pobjednicima u ratu, zapadnim saveznicima, da se predaju (po ženevskoj konvenciji 1864.) kao pripadnici oružanih snaga, a ne kao ratni zarobljenici. Autor tako er detaljno opisuje predaju hrvatske vojske Englezima, koji su je odmah izru ili

srbokomunistima i Titu, da je pokolju što prije. Grozote, koje su po inili Srbi nad Hrvatima, neopisive su! Takvog divljaštva i okrutništva jedva da je ikada jedan narod po inio nad svojim protivnicima. U ovom prikazu mi emo se uglavnom osvrnuti na dvije tragedije iz toga razdoblja, jer svi povjesni ari (pravi, režimski i zlobnici) u svojim istraživanjima o NDH po inju s jasenova kim žrtvama i završavaju s bleiburškom tragedijom. Ovo je, naime, jedan od rijetkih prilika da se upravo na najtragi nije posljedice, nakon sloma NDH, suo imo najpoštenije i znala ki s istinom, jer malo je ljudi koji su prošli mnoge nevolje, vidjeli dubine pakla i najvažnije zabilježili, kao što je Ilija Barbari : od 10. travnja 1941. do 15. svibnja 1945.

Prvi zdrug ustaške obrane

Barbari piše kako je Ministarstvo HOS-a NDH, u kolovozu 1941, donijelo odluku da se osnuje jedan Zdrug, više kao redarstvene snage. "Odre eno je da bi ovom novoosnovanom Zdrugu bilo sjedište u jednom malom mjestu Slavonije koje se zvalo Jasenovac. Na koncu rata, 1945. god., ovaj Prvi obrambeni Zdrug ustaške obrane, sa svim svojim posadama, u Slavoniji, Bosni i Hercegovini, ak i Dalmaciji, brojio je 8000 svojih pripadnika. Za zapovjednika novog Zdruga bio je imenovan ustaški asnik PTB-a, Vjekoslav Maks Luburi ," (str. 15.) Barbari je tako er detaljno opisao kako su se dogovorili vojskovo a Slavko Kvaternik i zapovjednikom Maks Luburi da naprave jedan žuran nalet kroz Kozaru, u svibnju 1942. god., od Banja Luke prema Bosanskom Novom i Prijedoru koji su zaposjeli Titovi partizani. U ofenzivi na Kozari našli suse zajedno zapovjednici Joco Sudar, Jure Franceti i Maks Luburi sa svojim postrojbama. "Plan je izveden to no za 15 sati. Tako smo partizane u Drakseni u u samu zoru uhvatili na spavanju. Bile su to teške borbe. Ali nakon jednog do dva sata borbeni partizani su se dali u bijeg prema unutrašnjosti Kozare." (str. 28. – 32.) . Valjda je tako bilo u Bugojnu, na Kupresu, Romaniji i drugim bojištima, koje su "ofenzive" partizani velebno opisali i opjevali. Djeca u hrvatskim školama tako i danas u e!

U ovom poglavlju još bih spomenuo jedan detalje – pokolj 14 ustaša na Psnju, nedaleko od Planinskog doma, gdje je bila ustaška posada od 50 vojnika. Smjene ove posade redovito su vršene svaka dva tjedna, te je kona no zapalo i Iliju da ide na planinu Psnj. Na putu teško prohodnom i dugom, stali su za dušak da se malo odmore, na elu kolone bila je prethodnica s 14 vojnika koje su partizani pobili iz zasjede."Na jednom mjestu su stali da se odmore, tu su partizani napravili zasjedu s dviju strane. Borba je bila kratka. Oni koji su preživjeli vratili su se u Pakrac i s kamionima prevezeni u Lipik, krenule su naše dvije satnije iz Lipika na mjesto tragedije. Kad su stigli na "ono mjesto" u šumi, našli su zapregnuta kola s volovima, a jedno dvjesto metara naprijed našli su pobijene ustaše, svih 14, u razmaku od nekih 100 metara. Svi su bili mrtvi, mu ki ubijenim, s kola nisu ništa odnijeli, valjda su bili u žurbi, falilo je samo oružje od naših 13 vojnika, s etvorici su skinuli odore, s petorice su skinuli samo cipele i opasa e. Ali partizani su imali vremena da na našim vojnicima prave svoje zlo ine, vade i nekima o i, srce, izrezuju i im na elu U" (str. 22.-25.)

Napomena: Uz ovaj gnjusni opis priložene su i etiri fotografije izmrcvarenih ustaša (ljudi bez nosa, o iju, srca, spolnih organa i bez drugih dijelova tijela); s imenima i mjestima njihovog ro enja.) Kada su lijesa ubijenih ustaša donesena u Lipik, u jednome tjednu prijavilo se u tom mjestu oko 140 mladi a da se obuku ustaške postrojbe.

Razoružanje Talijana i pregovori sa partizanima

"Dne 8. rujna 1943. god. objavljena je kapitulacija Kraljevine Italije pred saveznicima. U taj as nalazi se na hrvatskom podru ju 9 talijanskih divizija vojske, 2 obalne brigade, i 1 alpska pukovnija s oko 100.000 vojnika. Drugi dan, tj. 9 rujna 1943, god. Zapovjednik 2. talijanske armije general Mario Robotti priop io je predstavniku hrvatske vlade u obalnom pojasu g. Davidu Sin i u da se kraljevina Italija nalazi u ratu s NDH, te da je izdao nalog svojim zbornim zapovjednicima da predaju oružje partizanima ili da im se priklju e uborbi protiv NDH. Ujedno je istog asa dao zatvoriti hrvatskog predstavnika." (str. 41.) Dakle, i nakon Proglasa poglavnika NDH dr. Ante Paveli a (10. rujna 1943.) da su poništeni Rimski ugovori sa Italijom; da je Njema ka priznala NDH granice u kojima su uklju ene sve odcijepljene hrvatske zemlje na Jadranu od Istre do Boke Kotorske, talijanski vojnici bili su naoružani. Talijani se, dakle, nisu htjeli predati NDH nego su, štoviše, ubili asnika Mikuli a koji je išao na pregovore k njima.

"Prošlo je ozna eno vrijeme, a kako se Mikuli nije vratio, naši su zapovjednici izdali zapovijed za napad. Iz 15 teških baca a izvršismo napad. Za naše iznena enje, Talijani uop e ne odgovaraju, ve su za 5

minuta izvjesili bijele krpe, što je značilo da se žele predati bez borbe.” (str. 42.)Ministar dr. Andrija Artuković iz Zagreba u ime HOS-a šalje bojnika Matu Primorca da uspostavi vezu sa partizanima, jer nisu više imali razloga da se zbog fašističkih okupatora Talijana bore i protiv NDH. Ugovoren je sastanak u jednom selu blizu Strilja. Sastanak je održan bez ikakvog incidenta i trajao je 8 sati.

”Partizani su na sastanku više slušali nego govorili. S obje strane prvi je uzeo riječ bojnik Primorac, koji im je rekao da mi znamo da su i oni Hrvati kao i mi, ali su morali bježati u šumu zbog talijanske okupacije i fašističkih progona, da sačuuvaju svoje živote. Sada je Italija kapitulirala i oni nemaju više razloga da budu odmetnici, da se bore protiv NDH koja je bila država svih Hrvata. Traži od njih kao Hrvata Dalmacije da se priključe HOS da se zajednički bore protiv komunizma i Jugoslavije. Trebaju sa svojih odora skinuti komunističke oznake (crvenu zvijezdu) i gore staviti hrvatski državni grb. Kad jednom završi rat, hrvatski je narod zakazati slobodne izbore na cijelom hrvatskom teritoriju i koga hrvatski narod izabere da nas vodi, svi ga trebamo poštovati i svoju državu braniti. Ako sutra priđemo u k nama, imat ćemo ista prava kao i svi mi Hrvati, a i oni će biti priznati, to im jamči hrvatski ustav i hrvatska vlada u Zagrebu.” (str. 44.)Partizani su jamačno obećali, da će prenijeti svojim nadležnima sve prijedloge hrvatske vlade iz Zagreba, pa će se vratiti s odgovorima. Partizani se nisu nikad više ni javili, nego su za uzvrat napali hrvatske položaje u Vrgorcu u Stilju. Budući je ustaška bojna, na tim položajima, bila dobro naoružana s oružjem kojeg su oduzeli od Talijana, nije dugo trebalo da partizane otjeraju u planinu Biokovo.

Jasenovac značajniji je od Auswitscha!

Ilija Barbarić je bio osoba povjerenja generala Maksa Luburića, zapovjednika Prvog obrambenog Zdruga i sabirnog radnog logora Jasenovac, prema tome njegovim iskazima svjedočanstvo o evidenciji i u esnikama, što bi povjesničari moralo uzeti u obzir u svojim znanstvenim istraživanjima o Jasenovcu. Doduše, ustaški Jasenovac već su “znanstveno istražili i povijesno dokumentirali”: partizanski “stručnjaci”, mahom dokazani zločinci; hrvatski “znanstvenici”, također dokazani partizanski zločinci i velikosrpski podanici; srpska crkva u Hrvatskoj, etnici u Hrvatskoj i BiH, posebice antihrvatski, prosrpski, partizanski, jugoslavenski Židovi u Hrvatskoj i svijetu.

U čemu je Jasenovac značajniji po zločinima od Auswitscha? Do sada su u svijetu napravljena mnoga znanstvena istraživanja o genocidu (Research of genocide). Naime, o Jasenovcu je napisano – 700 studija, dok o Auswitschu samo – 490 studija. Po logici matematike obračunato je više 210 znanstvenih studija o Jasenovcu nego o Auswitschu, onda bi po istoj logici (postotno) trebao biti i veći broj žrtava u Jasenovcu! Srbi i Židovi u bivšoj Jugoslaviji i današnjim republikama u “regiji” ne prestaju s iznašanjem neistina o Jasenovcu; o broju ubijenih njihovih sunarodnjaka – cca. “700.000 do 900.000”, bez obzira što brojke žrtava u drugim znanstvenim (nepriistranim) istraživanjima govore sasvim drugačije: Dr. Franjo Tuđman, jugoslavenski general, rekao je na Okružnom sudu u Zagrebu, od 17. do 20. veljače, 1981. godine.

”Druga moja tužba lažna tvrdnja u tom inkriminiranom tekstu da je po statističkim podacima u svim logorima i zatvorima u NDH za vrijeme Drugog svjetskog rata poginulo oko 60.000 ljudi, i to: Srba, Hrvata, Židova, Roma i drugih, što je, rekao sam ogroman broj i užasan zločin.” (str. 98.)

Da bi ukazao na apsurdnost tvrdnje da je samo u jasenovskom logoru ubijeno 700 do 800 tisuća ljudi, Tuđman je odgovornima predložio “da bi to značilo da je svakog dana ubijeno i poklano oko 500 ljudi, dotično 600 ako se ne računaju blagdani, ili 20 do 25 ljudi svakog sata.” (str. 99.) Adil Zulfikapašić, također partizanski oficir, u knjizi “Jasenovac”, u kojoj je objavio tajne papire, Titove dokumente o tom logoru, rekao je: “U Jasenovcu nikad nije bilo više od približno 40.000.” On je još dodao da su u jasenovske žrtve ubrojani i muslimani, koje su etnici i partizani ubili diljem Bosne i Hercegovine. (HUP priprema knjigu o Jasenovcu.)

Bošnjaci u Americi osnovali su židovsko-bošnjački institut, u čijim se tekstovima također iznose astronomske brojke, poput Srba, o ubijenim “Bošnjacima” i Židovima u Jasenovcu! U ono doba nigdje na svijetu nije bilo “Bošnjaka” – ni za lijeka, nego su u BiH živjeli hrvatski muslimani, neopredjeljeni muslimani, jugoslavenski muslimani i muslimani Srbi. Ne moraju Muslimani kopirati sve od Srba, kad je riječ o Hrvatima. **Srebrenica bi trebala biti opomena novoimenovanim Bošnjacima!** Na *Institut for Reseach of genocid Canada*, July 27, 2010. istražitelji su rekli, kako Srbi pretjeruju s brojkama od 700.000 žrtava. “Ustanovili smo da se radi o broju oko 45 – 50.000 ubijenih Srba u Jasenovcu.” Dakako, Broj od “700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu”, je 70% veći od broja kojeg je Jugoslavija dala Njemačkoj 1963. godine na ogled.

”U izvornom smislu pojma ‘discrepanio’ spada uglavnom sve ono što je o Hrvatskoj šireno u svijetu otkako je relativizirana hrvatska državna nezavisnost. Po neistinama koje su dominatori ili neprijatelji hrvatske nacije širili o nama mogu e je to no procijeniti stupnjem porobljenosti. No, oni koji se boje istine i podmuklo ušu uju svjedoke istine i poznavatelje stvarnosti time ujedno dokazuju i svoje ne ovješstvo. A represija nad svjedocima istine, u evan eoskom smislu, je jedan od oblika sotonizma. Sotona je, prema Isusovim rije ima – lažov i ubojica.” (M. Vidovi , H. Fokus)Ilija Barbari je bio posljednji ovjek-svjedok o Jasenovcu. ”Stjecajem okolnosti u mojim su rukama bile registarske knjige logora Jasenovca, u Zagrebu 1. svibnja 1945. godine. U tim je knjigama bilo upisano sve osoblje koje je prošlo kroz logor od njegovog osnutka do 21. travnja 1945. god. kad je raspušten. **Te knjige nitko više ne e pro itati (na žalost!, podcrtao rt) jer smo ih spalili prije nego smo napustili Zagreb, 7. svibnja 1945. godine. Prema knjigama registracije kroz Jasenovac je prošlo ukupno 18.600 zatvorenika.**” (str. 100.)

Autor je tako er istaknuo, da su u tim knjigama bila imena zarobljenih partizana i etnika, koje su Nijemci trpali u vagone i gonili u Njema ku na prisilni rad. U tim knjigama bila su imena i osoblja koji su obavljali poslovne dužnosti u logoru.Naime, mnogi od anti-hrvatskih istraživa a nisu uzeli u obzir ni dokaze od ljudi iz njihovih znanstvenih i prvobora kih krugova, nego su brojili i prebrojavali žrtve prema svojim potrebama i prema svrsi kojoj su trebali poslužiti; kad je i u kojoj mjeri trebalo Hrvatsku oblatiti ili Hrvate prikazati genocidnim narodom. Ve inom je ta ”znanstvena” prostitucija obra ivana u Hrvatskoj, o hrvatskom trošku, na štetu hrvatskog naroda, i s odobravanjem visokih državnih dužnosnika, predsjednika i premijera komunisti ko-socijalisti ke i, na žalost, i današnje (ne)demokratske Republike Hrvatske!

Bleiburg – Golgota Hrvata

”Rat koji je vodila Hrvatska država za opstanak svoje države bio je pri završetku. Ruska 6. armija, koja je brzo napredovala preko Ma arske, stigla je i na granicu Hrvatske. S njima su navaljivali komunisti s cijelog Balkana, organizirani od strane šumskog maršala Tita. Uz jugoslavenske komuniste napadale su nas bugarske, albanske, ma arske i rumunjske brigade.”Na Bleiburškom polju do ekani smo od VIII. Engleske armije. Prema sporazumu sa zapovjednikom engleske armije, gen. Mudrayom, hrvatska vojska je odložila oružje. Bilo je obe ano da e vojnike smjestiti u savezni ko zarobljeništvo. Me utim, protivno ratnom pravu, a u smislu nedosljedne engleske politike, oko 300.000 hrvatskih vojnika i civila izru eno je Titu na milost i nemilost.

”Nitko ne može opisati divlja ki postupak Titovih komunista prema hrvatskim vojnicima i civilima te plja ke koju su provodili komesari, oficiri i vojnici ‘narodnooslobodila ke’ Titove armije.” (str. 46. – 47.)Poznato je da su tu ljudsku masu Hrvata razlu ili, kao živin ad: muževe od žena, o eve od sinova, bra u i prijatelje, onda su potom izlu ili one koji su stupili u Hrvatsku vojsku 1941. godine. Potom su odvojili ustaše, domobrane, mornare, zrakoplovce, legionare itd., svi su bili svrstani u posebne kolone i otpremano unutrašnjost zemlje. Barbari nastavlja:

”I mene je zatekla ista sudbina tako da sam na svoje o i mogao vidjeti sva udesa i divlja ke postupke komunista prema hrvatskim vojnicima koji su bili izru eni. Ja sam se javio kao domobran, moja je kolona bila odre ena da ide u Celje. Duga kolona, oko 12 000 vojnika koji su se prijavili kao ustaše, oružnici ili asnici, otjerana je prema Mariboru. Kasnije smo saznali da su oni ubijani putem, naro ito u blizini Maribora, gdje su zatrpani u rovove koji su pred rat bili iskopani od jugoslavenske vojske. Prije ubijanja partizani su ih skinuli do gola i veoma se mali broj iz te grupe spasio sa samog stratišta gdje su no u dovo eni kamionima. I moja kolona, koja je brojila oko 7 000 ljudi, oko 1 700 je pobijeno od Dravograda do Celja, ili su ljudi umirali od gladi i umora tako da su cijelim putem iza kolone ostajali leševi koje su partizani svla ili i ostavljali gole na putu. ” (str. 47 – 49)

Barbari je u Celju odvojen u novu grupu od 180 ljudi, a prije polaska kolone za Zagreb, ponovo su odvojili njih 60, na putu su prikliju eni velikoj skupini, više od 6 000 ljudi s kojima je preko Senova stigao u Zaprešića . Nemogu e nam je u ovome osvrtu slijediti Iliju ”odiseju” – od Bleiburga, preko Celja, Samobora, Siska, Slunja, Novske, Slavenskog Broda, Tuzle, odakle je s nekoliko poznatih pobjegao iz logora i nastavio se boriti još etiri godine po bosanskim i hercegova kim šumama. Njihova je skupina bila poznata kod partizana kao ”škripari”, a u narodu kao ”križari”.

Autor je u tan ine opisao svoje doživljaje o otporu u šumama, od 1945. do 1949. godine, gdje je sve bio i s kime se dužio (poimence), te kako ga je UDB-a uhvatila dva puta, kojima je pobjegao iz Novog Sada

(1947.) i iz Rijeke (1948.). Ilija je konačno pobjegao u Italiju (1949.) i bio u Logoru Frascette, gdje je ostao do odlazaka u Boliviju (1950.). Godine 1956. odlazi u Brazil, gdje i danas živi sa obitelji.

Doživljaji Ilije Barbari a

Piševiji doživljaji su filmski scenarij: potanki opis prizora kojem bi trebalo samo dodati dijalog za film, i na svjetskoj pozornici bio bi veoma zapažen. Upravo se ne želim osvrnuti na taj dio u knjizi, jer sve što bi bilo izostavljeno osiromašilo bi one pojedinosti u prikazu. Stoga u u jednom kratkom osvrtu sumirati (zbrojiti) ono što smatram bitnim, kako bi se dobila cijela slika ove izuzetne knjige, koja vjerojatno ne e do i u ruke ve em broju Hrvata u domovini i dijaspori; niti e biti predstavljena na globusovu "Okruglom stolu", kao što je, recimo, bila "Hipoteka 10. travnja": Paveli i Hrvati 1941. – 2008. (Kuljiš Goldstein, Gr i , Hasanbegovi , Huntinec, Bari), a sigurno ne e ni Kojak Aco dovesti autora knjige NDH na program "Nedjeljom u 2", kao što esto dovodi Pusi ku, Puhovskog, Pupavca, Stanimirovi a i druge koji blate NDH.

– U knjizi se, me u ostalim, nalazi izvješ e Crvenog križa iz Ženeve, koji su pregledali Jasenovac, Staru Gradišku i Gredjani Salaša (02. 08. 1944.) o emu je u injen Zapisnik i poslan europskim državnim predstavnicima. Ocjena je bila zadovoljavaju a.- Židovima u NDH bilo je mnogo bolje, unato velikog pritiska Njema ke, nego u ijednoj državi koja je bila saveznica Sile Osovina, ili okupirana jedinicama Tre eg Reicha, jer nekoliko lanova hrvatske državne vlade i viših dužnosnika bilo je oženjeno Židovkama, uklju uju i i Poglavnika dr. Antu Paveli a. NDH je imala dvadesetosam (28) hrvatskih generala koji su bili židovske vjere (u SAD nema ih toliko ni danas!); duhovni vo a hrvatske emigracije bio je Židov Ivan Frank, sin pravaškog vo e dr. Josipa Franka, pa tu su još bili Slavko Kvaternik, Eugen – Dido Kvaternik i drugi. Najpoznatiji Izraelski general, Moša Dayan, koji je odrastao je u Sarajevu, rekao je jednom prigodom da suvlasti NDH zaštitile veliki broj Židova od nacisti kih progona. (emu onda tolika mržnja Židova u Hrvatskoj naspram hrvatskom narodu!? Doduše, ve ina Židova koji danas žive u RH – nisu hrvatski Židovi, nego su balkanski, odnosno srpski Židovi, a me u njima su (naj..., naj.) uo lživiji sarajlije: Slavko i Ivo Goldstein i Miljenko Jergovi – oni e napisati scenarij za novi (!) film o Jasenovcu!)- Sveukupni popis Generalnog zbora HOS; imena 127 generala i njihova sudbina, koja je utvr ena za 107 generala, za njih 20 nema ni traga. Poimeni no je navedena njihova sudbina: koji su umrli, koji su bili ubijeni, koji su izvršili samoubojstvo – i to datumski kada i gdje.

– Popis vojnih vjerskih dušobrižnika (1941. – 1945.), koji su uz svoje duhovne obveze vršili i vojne dužnosti; njihova imena, godine ro enja, asni ke inove, mjesta službe, te gdje su i kada ubijeni, od kakve su druge smrti umrli – navedeno ih je 150. Ovaj popis generala Generalnog zbora HOS i popis vojnih vjerskih dušobrižnika, moglo bi se tiskati u posebnom izdanju kao SPOMENICA ŽRTVAMA hrvatskim generalima i vjerskim vojnim dušobrižnicima.

U epilogu potrebno je kazati nekoliko rije i i o autoru. Ilija Barabari ro en je 9. velja e 1924. godine u Donjoj Blatnici, u Hercegovini, a danas živi sa svojom obitelji, suprugom i dvoje djece, u Sao Paulo u Brazilu. Ne samo što govori više jezika, osim hrvatskog, govori talijanski, španjolski i portugalski jezik; ima isto toliko i državljanstava: bolivijsko, brazilsko, hrvatsko i bosansko-hercegova ko državljanstvo. Zbog gore svega iznesenoga preporu ujem ovu knjigu, ne samo onima koji pišu povijest, nego i onim Hrvatima koji se zanimaju za domovinu svojih roditelja i hrvatskog naroda, jer knjiga je pisana u takvom jednostavnom stilu i jeziku, da je mogu itati i djeca kojima hrvatski jezik nje jezik njihove domovine, nego maj ino naslje e.

Knjiga ima 216 stranica i tiskana je u *Nakladi Boškovi* , Tijardovi eva 22, 21000 Split, Republika Hrvatska; E- mail: boskovic@stt-com.hr.

2020-04-01

<https://www.obnova.com.hr/blog/autori/109-jesmo-li-se-pomirili>

OBRNOVA blog

Jesmo li se pomirili?

piše Evan MacIan | 29 Srpanj 2019.

Ideja hrvatske pomirbe, odnosno pomirbe ustaša i partizana, te njihovog potomstva, zauzima središnje mjesto u novijoj hrvatskoj povijesti i politici, koja se odražava u praksi, a do izražaja je došla u političkom programu dr. Franje Tuđmana i HDZ-a. Mnogi se danas pitaju, doduše i opravdano, je li pomirba uspjela, a o tome je već pisano na ovom blogu iz pera cijenjenog kolege [Josipa Medaka](#). Namjera ovog skromnog teksta je doći i do odgovora na pitanje koje si mnogi postavljaju, a posebno u razdoblju godine kada se obilježavaju i komemoriraju mnogi događaji iz Drugog svjetskog rata.

Iako je mnogi vežu uz ime Franje Tuđmana, a oni bolje upućeni uz imena Bruna Bušića i Vjekoslava Maksa Luburića; ideja pomirbe se rađa u vrijeme vrhunca unutar hrvatskog sukoba. U službenom glasilu Ustaškog pokreta „Spremnost“ kroz rječnik nekolicine autora, a prvenstveno glavnog urednika Tiasa Mortigijije i Milivoja Magdića, raspravlja se o mogućim oblicima opstanka hrvatske države nakon pobjede *Saveznika*. U tom smjeru novinari „Spremnosti“, a posebno dvojica spomenutih istih, u dva nužna uvjeta: pomirba Hrvata i prelazak na stranu zapadnih Saveznika. Svakako je zanimljiva činjenica, da u navedenim trenucima intelektualci okupljeni oko „Spremnosti“ otvoreno raspravljaju i zagovaraju okretanje leđa dotadašnjim hrvatskim saveznicima što je bilo suprotno politici poglavnik NDH i Ustaškog pokreta. Koliko je ova ideja hrvatske inteligencije bila aktualna ona se javlja i u Smojinom romanu i kasnije seriji „Velo Misto“. Tako Boris Dvornik, nezaboravni *Meštar* u 14. epizodi upoznaje gledatelja s likom koji je izašao u „Novom dobu“, a koji govori o nužnosti pomirbe hrvatskog naroda s

ciljem održavanja hrvatske države. Uzevši u obzir piševu politiku koju je Jugoslavenstvo sama ideja je u romanu, a kasnije i u seriji, izrugana s izraženim ideološkim opisom ustaša kao nezastitljivih krvoloka.

Ideja pomirbe je već tada odjeknula me u pripadnicima Hrvatskih oružanih snaga, o čemu svjedoči i Ilija Barbari u svojoj knjizi „Nezavisna Država Hrvatska bilo je pravo ime“. U prvom dijelu knjige, koji je u naravi ratni dnevnik, na stranicama od 43. do 45., navodi kako je svjedočio pokušaju bojnika Mate Primorca, po nalogu tadašnjeg ministra u Vladi NDH Andrije Artukovića, uspostavi kontakta s dalmatinskim partizanima. Prema Barbari, čovjek koji je kao pripadnik Ustaške vojnice bio zadužen za osiguranje bojnika Mate Primorca, čak se i održao jedan sastanak na Biokovu prema kojem je partizanima hrvatske nacionalnosti ponuđen prelazak u HOS. Pri prelasku u HOS bi zadržali sve privilegije, a Primorac je kao zajednički cilj označio pobjedu u ratu protiv komunista i jugoslavensko-srpskih snaga. Poslije pobjede svehrvatskih snaga u samostalnoj Hrvatskoj bi bili održani izbori na koje bi izašli HSS, KPH, pripadnici Ustaškog pokreta itd. Partizani su navodno iskazali nepovjerenje, s obzirom da je Primorac nastupio u uniformi Hrvatskog domobranstva, premda je bio ustaša; no, obe strane su javiti vrijeme i mjesto drugog sastanka. Do njega nikada nije došlo, što je bilo u jednu ruku logično, s obzirom da je svima bilo jasno u kojem smjeru tada ide rat i uzimajući u obzir politiku koju vodi vodstvo partizanskog pokreta, te njihovo otvoreno neprijateljstvo prema rješenju hrvatskog pitanja izvan okvira jugoslavenske države.

Unatoč poratnim zločinima pobjednika; upravo me u pripadnicima ustaškog pokreta u dijaspori se reafirmira ideja pomirenja Hrvata i to u politici koju misli Vjekoslava Luburić koji je svoje istomišljenike okupljao oko časopisa „Drina“, objavljujući i pod pseudonimom *General Drinjanin*. U jednom od tekstova, u navedenom časopisu, sam Luburić poziva na skidanje zvijezde petokrake i slova „U“ te borbe za zajednički hrvatski grb. Nije suviše spomenuti da je upravo Luburić simpatizirao partizansku borbu protiv Talijana, kao i neki drugi visokopozicionirani ustaški dužnosnici. S druge strane, uzevši u obzir da je Maks Luburić prije svega bio poznat kao jedan od organizatora i izvršitelja ustaških zločina te kreator politike terora, upitno je koliko je uz takav povijesni teret mogao provesti ideju pomirbe.

Uskoro na političku scenu dolaze mlađe generacije emigranata, premladih da mogu snositi odgovornost za zločine i hipoteku NDH, a među njima i Bruno Bušić. Pjesnik i intelektualac. Bušić u svojoj nikad dovršenoj brošuri „Hrvatski ustaše i komunisti“ izlaže ideju da je pomirba zaraćenih Hrvata jedini politički put prema hrvatskoj državi. U navedenoj brošuri, Bušić citira izvore iz predratnih partijskih glasila u kojima se opetovano i više puta zaziva rušenje Jugoslavije i podržava borbu ustaške revolucionarne organizacije. Svjesno ili nesvjesno, Bušić je izbacio iz pamfleta motivaciju komunista koja je bila uglavnom pokretana odnosima između SSSR-a i Kraljevine Jugoslavije, ali i perfidnoj politici korištenja nacionalizma kako bi se Jugoslavija transformirala u savez sovjetskih republika, a koji zasigurno ne bi bio ostvarenje hrvatske želje za neovisnošću.

Oko karizmatičnog Bušića se počinju okupljati sve emigrantske organizacije zbog čega se njegova zvijezda gasi u tamnoj pariškoj noći. I baš kako je Maks Luburić preuzeo ideju pomirbe iz ruku strijeljanih intelektualaca Magdića i Mortigijice, a Bušić iz spisa likvidiranog Luburića, tako Tuđman iz Bušićevih ruku preuzima ideju pomirbe i postaje njenim posljednjim nositeljem. Tako se povijest, u *italijana života*, poigrala s hrvatskim narodom te je partizan, jugoslavenski general i komunistički disident pod barjakom ideje pomirbe nikle u ustaško-nacionalističkim krugovima stao na čelo pokreta za samostalnost Hrvatske.

Osamdesete se približavaju svom kraju, a stanje u Jugoslaviji postaje sve napetije. Slobodan Milošević provodi birokratsku revoluciju i prekraja državu po srpskim mjerama, ali unatoč tome mnogi Hrvati u sustavu i dalje vjeruju da je zajednička država Hrvata i Srba jedino moguće rješenje. Tako je već spomenuti Miljenko Smoje davao podršku Miloševićevoj politici, a mnogi koji su se devedesetih pojavili u hrvatskim uniformama i sjedili u Saboru samostalne Hrvatske, govorili su o hrvatskom nacionalizmu i separatizmu kao o istom grijehu hrvatskog naroda. Jedan od tih je bio i budući hrvatski admiral Sveto Letica, koji se krajem osamdesetih kao umirovljeni zapovjednik flote JRM i član Centralnog Komiteta obratio otvorenim pismom Savezu komunista Srbije, u kojem ih je pozvao da se obračunaju sa srpskim

nacionalizmom kao što su se hrvatski komunisti obračunali s hrvatskim nacionalizmom sedamdesetih. U ovom konkretnom primjeru, razvidno je kako se hrvatski komunisti nisu mogli suoiti sa stvarnim stanjem i kako su osamdesetih gledali na osamostaljenje hrvatske države i povezuju i liberalne težnje „Hrvatskog proljeća“ i njegovih vođa poput Savke Dabčević-Kučar, Mike Tripala, Vlade Gotovca, Dražena Budiše sa Slobodanom Miloševićem i njegovim politikim težnjama.

U tim i takvim okolnostima nad Hrvatsku se nadvijaju oblaci rata, a zadnje na što su se Hrvati mogli pouzdati je bio državni sustav nesklon osamostaljenju Hrvatske; pa čak i među etničkim Hrvatima. No, u tim nepovoljnim okolnostima Hrvati su uspostavili državu i izvojevali pobjedu u ratu snagom vlastitog oružja. U svemu tomu je presudnu ulogu imala *Pomirba* koju danas mnogi medijski komentatori i politički analitičari proglašavaju neuspjehom, sve zbog naših proljetnih prepirki o pitanjima Drugog svjetskog rata.

Zaključno, pomirba je uspjela u onim najširim dijelovima hrvatskog naroda, a posebno među potomcima partizana koji su se bez ikakvih dvojbi odlučili boriti za samostalnu hrvatsku državu i braniti je od agresije. Narod je shvatio da je jedino rješenje hrvatskog pitanja uspostava samostalne hrvatske države i kod velikog dijela naroda su se razbile sve jugoslavenske iluzije s prvim pučnjevima. No, ako je moj zaključak točan, zašto i danas vodimo bitke o temama Drugog svjetskog rata?! Zato što osnovna ideja pomirbe Hrvata jest uspostava nacionalnog konsenzusa i jedinstvenog stava oko postojanja hrvatske države, ništa više i ništa manje od toga. Ideja pomirbe nikada nije sadržavala neko magično znanstveno, historiografsko, ekonomsko ili sociološko rješenje svih naših društvenih i političkih problema, već isključivo prednje spomenuti konsenzus oko rušenja jugoslavenske državne zajednice iz kojih je ruševina niknula Hrvatska. Upravo su naše ideološko-povijesne rasprave krunski dokaz uspjeha pomirbe Hrvata, jer iste ne bi bile moguće bez postojanja samostalne demokratske hrvatske države.

Zasigurno postoji onaj manji dio hrvatskog stanovništva, a na koji je Tu man upozoravao, koji se ne može pomiriti s postojanjem hrvatske države, ali u tom slučaju pomirba nije moguća jer je tu riječ o crvenom plemstvu koji ideološke rasprave koristi radi afirmacije svog društvenog položaja. Štoviše, tu se ne radi o desno-lijevom političkom sukobu, već o hrvatsko-jugoslavenskom, a izmeću kojih je pomirba nemoguća, a koji jest u pozadini Domovinskog rata i Drugog svjetskog rata na hrvatskom području. Postoji jedno pitanje koje ćemo teško odgovoriti, na koje možemo dobiti samo naše osobne zaključke, a tim se pitanjem bavio kolega Marko Paradžik u svom radu o Carlu Schmittu objavljenom u 10. broju časopisa *Obnova*. Koliko je utjecala odluka Slobodana Miloševića da se u otkrivanju Jugoslavije osloni na velikosrpsko pitanje u Hrvatskoj? Da je crveno plemstvo imalo garanciju Slobodana Miloševića da će se u Trećoj Jugoslaviji otkrivati sve privilegije, bili stali pod zastavu Pomirbe?

O autoru: Evan MacIvan 2017 Udruga *Obnova*